

Vējš, kas kādā tumšā rītā bij atsilies
 no tā meža kaktā, kur gulēja nostipumāmes
 mīļsarņu mājas, bij bārgs un nepie lūfams.
 Atūcis uz ilgiem laikiem un nedzūnāja
 pārgrozītes. Pētījās vasaras valiebus ~~at~~
 aipūtes. Meža kaktā bij bei burvju kaktā,
 kas kūsāja un vārijās un raidīja pār at-
 matu nibeifamūs mākonu kalpus. Visi
 garaini, ^{šai nakti vispirms} ~~liks,~~ ^(un kulekamo metāstos)
~~šai nakti~~ ^{šai nakti} ~~nerofams mākonu pļavējs gāja~~
 pār jossauli biejiem, īkaktājiem ~~at~~
 vāliem. Tātā pīnāca rīts, tātā vakars. Kaktā
 diena ar jaunu ^{aizmirstības segu} ~~at~~ gārseja to, kas
 kādreiz bijis. Lūrabotā vasaras gaisma. Pēriņi
 saurtāinās plūgās, rīglie soli un rīglais prāts,
 kur tie tagad.

~~Kaktā~~ ~~Pētās~~ saule izgāja = rīpīgi ~~at~~
 atinūšies apsefā, kas vasaru bij aizmirstā
 kaktā dienā cītā atmatas stūrī. Kpūga
 nepafura izpūt nakti, smaga tā bij, vīka
 gulon atpakaļ, izgarāja sārņainu smaku, bet
 domā ~~at~~ kaut cik aizpūgāja un sūstlēja

RVLM
32521

Bridg R 3/4

1.00 2.50

vēju, kas ar nātraiņu asumu, nepieņūnī
mekēja jaunas locekļus.

Ganības gūtēja pret vēju. Bet lapi
nemitēja lītas rāstes acīs. Sāniski
rasķubtam galvām, aitas žēli blētamās,
viss bars stūrēja uz dakšu pusī un
Aunde, padarot mās rīvu ~~grīd~~ gu-
dribai, pastipusi sam apsegu kā būn
pret vēju, senaja nepretotamās. Tik pie
robežēla aizskūja priekšā. Nu tāpat,
sāniski pasķubtam galvām, visi devās
atpabal, pārtēri, meža virzienā. Tē bij
kauteik aizsargāta aizmūgure. Aitas
mekēja krūmus, bet lītas bīga šē bij
vēl launākā: pilotās, rīlotās jēlās stūklas
no žaru zarīņiem bagātīgi papildināja
debesu deķumu. Pastāvīgi rūdētāmās un
žēli mūmīnādāmās aitas ~~steifi-~~
gi ierēva žur mētus ja mūtei žēles,
bet nēnu nepribēja ilgāki ganības.
Driņnais mitēums šik lapu, kā cil-
ožu uzturēja pastāvīgā kustībā.

Bu 9 $\frac{R3}{4}$

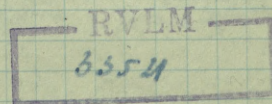
RVLM
55521

Bez pārtraukuma sēkās ciliens no rīta
 līdz vakaram, jo es jau vairs neesmu
 dievīdī. Lauki bij tukši, arī tukši. Itis
 īspatīties varēja jēc vārdā cilveka. Vēlki
^{arī} meklēja arī robežpētā (vakarā jēna baltā
 jālm. vērtās, kā labi ierapātās mājas, var-
 būt bij ēdamā diegā un lopus jau Tu-
 rija ~~māji~~ kūti. ~~Smelās~~ ^(Spaulība) cēfēla krūti, ka ar
 zī jēna nekij laukā. Kāpēc sīvam bij tie
 labi, bet tūndi tā?

Debes daļāit arī mānā. Uz ītu brīdi mā-
 poveru liegams palikā bāliks, lāros vētikas,
 jēro nastāp pavisam. Ja tagad, kā-
 mēr es īspatīšu desmit, piecpatsmit,
 nē, divdesmit, uplātkāties kāds putns,
 lietns vel rēķen jēries un būs atkal
 jāukā laiks. Un tūndi šķaidīja: div-
 desmit, piecdesmit, siinta, div' siinti-
 bet debes palikā kā īpūmns. Un
 kad jau ^{sen} ī cēiba tā kā tā ^{lā} jaudita,
 jūvīst jēarp mānājiem melns puukts
~~lūvīst~~ ^{lūvīst} kāds laiks rūpāda mies pret
 vētru un tad atkāru spānu, ^{kait} ~~no ca~~
 uz leju kā akmens.

Zau seu vairs dievvaldi māfā neofina
nu cēliens nu sīkās no rīta līf vāhacem
kef pārtraukama. Pusdienai bij māi-
zes mūcīva līf.

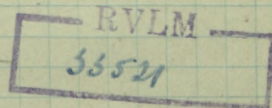
Bliz $\frac{R3}{4}$

Plūndai septdesmit minūtes, ~~minūtes~~ mi-
 nūtei septdesmit sekundes; septdesmit sekun-
 da rēna minūte cetur. Vienreiz, otrreiz,
 trešoreiz septdesmit - cik bezgalīgi laup-
 reiz ~~gand~~ jāiet līdz saiet stundā.
 Tu vidi arvien saņūh. ~~un~~ Tāt jāsat no
 gūla. Grafi vien jau no vajāga būt
 (vai kas divāns un trim, kas gaus, ir šķaidīts,
 pafafusaita, tūnā, bet laiks, šķūl,
 nav ne pa matu paviršijies tālāk. Nav
 vēl ta gaisuma ~~debesīs~~, kaut arī
 apmākušās - kas cāditu ^{Dignas vidū} ~~paslēpas~~
~~laikā~~ un tā nevar vēl noņarsāt
 pusdienas maizi. Citādi atlikušais cē-
 liens var iquāst gar oaus gaus? Vēl
 jvāc au hitus birst nemitīgi, nemitīgi
 sītā sarapata taksnē up galon, up dreben.
 Lasit nevar, eot nevar. Dzesmas - tas
 jau ^{gan} arvien pie eohas, bet ar tēns nekā
 isāht. Lētus visu priekšā, nedē ^{Dzesmā} ~~maži~~
 cēla. Baismīgi ta isāujas au pieplak
 piedatāfai, maži Top no rivas.
 Lopi paliek nemierīgi, ~~un~~ Laužas up māju.
 Mēst tos atpakeļ, pret vēsu, nav vaivis

~~Annale van bij die waltfantas. Het
deis ses des mit winter, winter is
des met geboude.~~

Brig R3
4

103-5
iespējams. Lopi jūt vakara jūsi. Var n-5
saiem aiptāties priekšā un tas aizpārē,
bet visā var slīdēt neatnājami. Gad ~~re~~ ^{kie} pie
vārtiem, arī krēsla ir jau turpat. Mri
kiegē. Diene ir gūsam un ātrāki, nekā
to domāja.

Pūtina kuvas. Anuclē spatas šai
mutē, ~~kapēdama~~ ^{nei} fakens ar visām
savām ~~kapēdama~~ ^{capa} ~~capa~~
Deberis. Liltams lier locekļus un jo
silst, jo vīva kūp kā garciņu mā-
koni. Kraucēlis spīžas Turu ar sausu
vilnu, smilksētams un piederšanas
lūpāmies. Nūsticis bievris Tas ir
kējis un savu tēru ~~īdren~~ ^{īdren} saņējis.
~~Piedē, Anuclē, piedē, tu tak spējo-~~
~~li, kas lietus tēt, tad ~~sa~~ ^{sev lēt} ~~re vāt~~~~
Tad ^{man} labāk būdā, sausus palmas.
Jā, Anuclē to saprot.

Viena rēn gaili piet pēcpuskinā,
pēt vīlu vakarā. Lielā Ziltakuli pēt pat
staba. Ak tu ^{to} "šalvo rēli" māle pie-
cāpas. Nu vienreiz būs citāts laiks. Nu
vienreiz ufešim āthāl sauli.

340
gairija. Tā bērniem tā gājiena ~~...~~
Prece lauris

Majā māsa - tagas klis aukam. Strā jātā, kas māj
lers, nav māsis. Zinai tuvojules viri luluja samu
staba. Aukās pinhas. Kristopuls. Lauvas. Prešais
virs - tava veta. Es kopā ar A. un mato. Aizdo-
mas. freizurba. Linajās bēdas.

Seemas nasts. ^{Phala} Cūcile. Pludnātais. Citi zēri.
A. stāpulis zola. Polotāji. Mācileps atbrāne
jarklaunil. ~~Pā~~ Upslara. Pāprātams. A. sauk
Sivājūms. Visur: bagātība, nabaģība. Pēc tā
vērtija cilvekas.

RV 11
3354

Parasaris. Pērijās dūnas. Anale du-
faini mācas. Platmāterja stāpulis of-
drandots. Pūj, skuj, kuu tu aizpūsi.
Izstāras A. līstems. Lauvās mājas
neva balikt. Zapārdot lopi. Lūpās.
Māts uty kout. ~~Lo~~ Tērcis A. Jāz tūmi
Jauvāja ērburģi. ~~Harēt vel ut dāt dāt~~
~~to, bet pēc tam, kad atvērās. Skol.~~
Atstābas no skolā un audis. Tās fajās -
muna mūtenī līf asaram. Panso
vej pē tava vēves - prieks mūks. Va
vēl tār aēvchi. Pārū. ut, be aizēt hēms.

labil no muses, kā Kordus no Eaulas, ¹⁶
^{prince} pilsotieģi dāri ^{kiš} lūpām.

Bet ^{ta} nu nāc kas negaidīts.

Skolotājs ātri ^{un norājas} pasūta ^{cermā} savelk pieri,
asi ^{un norājas} nasāna.

"Nekst nagas!"

"Anuķi saraujas kā safelts."

"Bet es tas to nedari," gandrīz drēķēšana
aizstājas ~~maida~~ ta sevi aizstāvis.

"Kā? Tu to nedari? Vai tad es esmu
ahls?" skolotājs vaiprasa.

Tā suni nedrīkst apgalrot. Nekavi-
na vairs nedrīkst. Visam ir beigas. Viena
gūt, ka tā ^{na} (nekad vairs nevarēs lūgt sko-
lotāju lai tai ļauj mācīties kopā
ar vasaras bērniem. Nekad, nekad.

Skolotājs atstāt ~~ta~~ tāfeli. Vins ir sapicis.

Neraudzījusi jau tu esi parāji, bet
"Tavs raksturs ir ļauns un slinks. ~~Be~~
~~Tu nāksi~~ kas tev tādu mācīja?"

"Tā es pate," ~~ta~~

"Labi. Tad tev jānācīs labāk
rakstīt. Bet tu jāņemsi no manis
bertuoca un tu tev būs rakstīts priekšā."

Latoceri. ^{Rajä} Seres. ^{Hatun} ~~Wadaxela~~
~~we bepeano di alpa~~

Tad jehon. baril astos star, hajas
ka faisu. aishyo ka Wilaba ~~wehlem~~
~~tas~~ ^{silas} ~~wehlem~~ ~~alpa~~ ~~akal~~, ~~minik~~

BVLM
1954

Bdg R3/4

Par visiem slavenākajiem bijis Viesturis,
 kas valdījis ~~Fuzala~~ Zemgali un cīņojis
 Tūretu pils. Pārens, kara vīrs bijis arī
 Kamēris, kas ~~valdījis~~ ^{nājis} pēc Viestura.
 Kad Zemgali pēdīgi vairs nepaspējis
 cīnīties pret lielo Jārsjēku, viņi
 tomēr nav padomējis, bet labāk no-
 deķinājuši savas pils un aizgājuši
 zvēsumā.

Annesas irts deg un dzinas deg. ~~Fāda lāzīa~~
 Brāņņainas vienas tāt iet jāri. tātī laski ir biju-
~~na. kadē, kabalāss nav devis var pāda-~~
~~ši! Līnas, hāi tūtū silti atmodās lūkstots acn~~
~~tu agrāk kadē vīrs jēta to nav šat-~~
~~up. ausu, kas redz vīrus, jērt vīrus. Viss ir~~
~~stājis ka ir bijusi tātī lāzīa~~
 Pīrs. Tāts lepnamis ka ir bijusi tātī lai-
 ri. Tāds žilums par vīriem. Un, kārtē
~~skatotājs, nēssā nav par tētā stāstījās?~~
~~Kadē vīrs nav devis agrāk šo grāmatu~~
 Tapat Tas vīrs ir nācis, up šis pasās
 mitās sūntenes lēmes. Starp tētūmen
 ces kā fibenāti raufās ja auptēf.
 neuns šof. Pūteri sūtrāta ke abvāts
 ke vūbara abblāpna, ta kā eslēdama
 šosādi bērovrūmā kas bāšba šēo not. vīrs

30/50
Kā lapinas lida laukā no sacerveļiņas
stīgu karmā un pletas valē spīdīgas jau-
nas un gležas kā zīdāini zarusāji.
Vārīji, ar pirstgaliem meitene piestānās
īur un tur stiebru mēģinām: vai nev-
jau kas bežāks, vai netāda pumpurn?
bet netā vēl nevarēja sataustīt. Bij
pacietīgi jāgaida. Bet ja nu tāks tieš
~~zīdā~~ zīdāms nest šie vāzējādie kāti,
stiebrī un lapa jūduri, kas tas būs tad
par krāšņuma un jaukuma, kas tie
par priekiem un gaisīšanu ikdien
~~uz sīdā~~ jaunū, vēl norepētū
jieldū!

Tar ne nēsmīnās gaisā. Saule cep. katīje-
jot no dārpa, iecīkstas vārtīņi, suni
satrikstas: kāds trakonis! Ja nu kāds
uzmōdās no dienūsas. Vujā klausās
mirkli, bet viss ir klusu, tik klusu, ka
varēdu pirdēt pelti. Teham. Krancēlis ie-
smidkstas bārdār vainas apjūn. ~~Viņš~~
~~Jaungsts~~ ~~bet ne~~ Pāmetāsī Pāngstī

3416
Nā kō tu, ānūle, stāigā pa pātā dien-
"vidi. Tu tak veipi: es nevaru līf. Es sūtu
nast; ~~šūnēis el' ar iškārtu mēli~~

"Jā, jā, guli vien, dāmā ānūle. Viena jūt,
nā šūnēis el' ar iškārtu mēli. Lai paliek bāt.
Nivafaga vīna.

~~Šūnēis el' ar iškārtu mēli, ^{mestēdi} bātāi.~~
~~ja tāpātā~~

Tikai tva to parada. Parāvasis, ka-
molā šūnēis ^{tēna} ~~ta~~ slīt ^{Lai} ~~meitene~~ jēn
nāpām. Meitene iel up lūv grāvī ru-
fu druvā. Tas ir pirmāis, iekoptais
lauks citmētā nu pirmāis grāvis, ko
tēns rācis.

Tafat grāvis ir izstieis. Krēvelaini sa-
kaltasāis māls duras kūpās, bet grāvmals
ir piangūšas biezu jāli nu kēi piē-
sētās neskaitāmu pūķu. Vien vīls
jies te vis, no var atrast ~~māji~~
plavā nu laukā. Kā, pūķis? ir praksti-
ta pūķu. justā grāvis, ^{vīdi pūķu} jārobir laukā.
Šūnēis it ar kēnsu ceibu: varbūt
ēc aug ar šūnēis. Grāvmals biežā tēn.

~~färmetas, det skickas~~

H

RVLM
3354

Big R 3/4

32
Smēķi ir zils Mēma. Zils viņš Dō, kam nav
dranga. Mī viņa pie siera pieder.

Cik labi būtu, ja šis būtu kāds meite-
ne, vai jēns viņas vecumā. Tāda nav. Viem-
gi dakšu jēna baltā galva slīd ikdienā kā
bumba gar kalniņu pamali.

Vai tas pavisam nevarētu sapīrēties
ar šo jēnu!

Lopi lūgām ganīdānīes vadās uz dakšu kusi-
~~tu, tur~~ star. ^{100 jēnu} Nagene jāri ausim,
garā jātaga jāri galvai. Smiuks, smiuks!

Star nu gaida. Saule ir jās rokas
nostālu. Ko viņš darīs? Star ar akmen-
dīriem?

Tu. Klis-klis! Klis-klis! Akmen-
dīri sāk kēnāl, pa diviem, pa trim.
Bet lipko kāda saules aita turvās ro-
beprīclai, garā jātaga: smiuks! aizērt
tai cilu

12
Atu sieveņu bērni star mules
atpletusi, ^{stāvi} ~~stāvi~~ (no brīnumiem,
Anuclis ~~parisēnu star~~ ^{klēsvīru pasus} / ~~stāvi~~ / ^{ritējas} māte
ar mātē. ~~Stāvi~~ Stāvi ^{ritējas} Stāvi māma
ap gilo grofu, zibinā ^{stāvi} būno fidi nu zeltus. Mōr
grofu. ^{ama} Vīxām vīdūlakais.

Mīlie! Pilus nā aēs is dūdeletu klēi
ī!" Cūkt vīna no sieveņu.

Vārēt varēt uš mēlti palint šinī
pašā? lēpūās mātes mēla sāka, pagroft-
Damas ^{savai} mamai priekšā.

Vīga is nā pievā maffāla. Tik
Tublas nu baltas ^{pailes} rōnas nu kables.

Tīnai drusku par vesnu, Anuclis
Dome.

"Nē, nē! māma noteikti atsaka, is-
celdama no grofa rofā mākonī. Tā kas
mugurā, uš taburpsta nu pasēvita. Tēv u
diegāu. Tu vari ņemt nu vīst natru
stundu ~~u~~ ~~citā~~ jaunū."

"Cilas felins baltās"
"Tēv nar jāsnatās uš citām."

Asarainām pierēm bārda savu au-²¹⁴
fīnātāju cēlus - veldi.

Kef, nef! Saules māte sauc atpa-
Raf savu meiteni, bet tā jau ir prom.
Nivar tak gīrnt ja kūzām, neka
neredzējis. Ref tam: Līzīna. Tājin tak, kur
ta kanējās.

Nāv ērli staigāt ja ištebām, kad laudis
viri gar galbūm, bet pretējās sienas tumsas.
Tū omuku jāpaslapstās, jāpabēdina sevi. Tās
pala reizēs, kur Saule ir bijusi, viņa arvien
gājusi ar bērnu pulku nu tad jau nekas.
Ar visiem kopā viņa ir jūtusi kā piln-
siesīgs vīsis, kas gaida savu nārtu, kad
vēstus pie galda. Tu lai jāklīst vienai. Lo-
kas arī ir bērns, pavērts līfi tas sēd ko-
pā ar savu māti, cienīgs nu ištejāts kā
koka dievijs? Saulei būl acis ^{tās upcirkis} ~~---~~
Pūika samta vērnos nu ar krūpulu
apnabli, par to jau nav ko domāt, kā
tad ietu pie sones meitenei ar pasāustu
lindracīgu.

15

Tamēr nenar. Lo ilgāk tā iet un smatās,
jo drusāk. Nārens jau neliekas žinīs jau
to. Vecais Līvka, kas varētu būties, sēd
mamu un pāpa galdgalā ^(atkaljau) ~~un pītunā~~ mūteim
~~šis gads~~ "ikof". Pustarpēm stubinādams,
flavēdams, ielaidams: Oferspīgmane. Pī
Grāfiem varījusi. Lei nepalāiž' garām. Katu
dienu vis tādas lietas netaban.

Pī tā galda sēt arī Laukmatu mame,
Melņemene un cili Anuēles zadi.

"Tu arī te esi?" Laukmatu mame varē
"žbrinājūkis.

Jā.

"Nu is atkal saru meiteni neņem
lūf. Domāju: Kur nu tik smalkas
gautis ar bērniem! Nav jau tā kā pie
Tu vīniekiem!"

^{pie tādiem vārdiem!}
Anuēļi ~~gāpriet~~ spīt, na viņa iedāņū-
zi kādu nepieklājību, atvārdēms mātei
lūf. Viņa piebrīst nu, ar domānu par
klēti, tūi manas prou. Bet tad atkal
pājas pagriežas uz to istabu, kur ligavas

15/6
galds. Tur ir no respit. Precas tur diez ģu-
~~nesis vien līgavas priekā, bet!~~
burķinis precēturas, ja vītu garo galdu.
Līgava patē sēd, vakars plūmī nassleju-
si, nē ēd, ne runā. Lūpas cieti sakņi-
tas. Līgavainis ir liels un brangi, spū-
dīgi desvaišķiem matiem, ko tas sadard
nobrauka. Arvien plati maistāms. Li-
gavas pusē sēd viņa visas tās māis-
tās meitas; baltā mātes meitas ^{Līgavai-} pie
pašas labās vakas. Līgava ir piestā.
Viņai ir baltā kleitīte ar melnu sēmtu
lentīti ap kaklu. Un atkal sunelī lie-
kas, ka viņa jau ir visskaistākā. Un
ja nu viņa tur rēdētā, galda galā!

Vai die, cik draki, ka viņai tādās
domās ir kūt prātā. Bet ja nu visas
meitas precas, vai tad Līgava neprecē-
sis? Tādā reip. Un kur tad no liem puisiem,
kas sēd. pusi, sunelī viņai rēdētā. Par pašu
līgavaini nev pat ko domāt. To lai pater
nesels tāpat, kas to vēinusi. Kant arī cir-
kagāts, bet ar Līgavu viņu nevarētā, ja-

skelerēt² kā divus nevienādus jaredē. 17

nas. Anule izsnatas rīsus pēc kārtas. Kurš

derētu Liginai? Viens ir sāds, otrs tāds, ^(Tomēr līdāz izšķirības nav.) ~~bet~~
^{tinai} otrs ^{gauris} citādāks, nekā citi. ~~Vienam~~ ^{Tam} ir melnas

drāvas un balta kable saite. Spudrs, slaidis
un tāds fibruigi ārs. Otrs nav vairs tāds.

Kad ilgāk iesnatas, redz, ka tas savas acis
met galdu un pāri vien, pāri vien. Bet tur
pāri vēl Liginā. Tā nelielas redzīs, ka
pītāds melnsvārcis ir jāsaute. Brangā
mātes meita, turpūtī, lai dare, ko darīdams,
ar greižu skatu viņā vien kā overtu atdoras.

Mātes vairs nav klēti. Viņa aizgājusi uz-
meklēt radžas, paskatīties kur ogo, ruc, kalo.
kā kronnieki jēz kāpas. Klēti ir visi ^{grābi} ~~klēti~~
volā. Jēz vienām saņātas jauno kāpnie-
cū drāvas. Tēpā, tā lās jēz kā spietā. La-
dancājusās, pasvīkšās lās atvēsijās, ~~savā~~
pārsprauf mātas, pārmij stēpus un dodas
no jauna kāpas kūdā izsaukt skaedīfus

1825
skatus vai sacelt aplūnību. Bet lai velk
mugurā, ko grib, Pabērņu ~~stāsts~~ ^{Lilija} vīnas netiek jārī,
pat ne turu. ~~Lilija~~

(meita) Pabērņu ~~stāsts~~ ir tā pienu baltā, oranža
mātes) kas meita geifus skatus uz jaunbēri ar
balto kaklsaiti. Vēl nav glūpi tūnusa un si-
mai jau ir bijušas mugurā. Četras pārmija
kārtas: balts vien, rozā vien, rozā ar balta un
balts ar rozā. Pie pēdējas reizes ~~stāsts~~
kāda kāpiniece bij jautājusi otrai:

Kam tā meita? Cik skatās, tik sarāda.
"Nu otra, itā ar pārmietumu atbildejusi:
"Tā? Tā tek Pabērņu ~~stāsts~~ ^{Lilija}."

"Ak Pabērņu ~~stāsts~~!" Pirmā bij iesau-
kusis, gaudrīf plaubstās iesis dzīva no
priekā. Tāi saucienā izspanēja: "Dziedē,
Dziedē jau sen par to slaveno mātes
meitu, bet vaigi vēl to nebija redzēsi.
Nu man tā liela laime." To viņa leica
bez pānbēm, jo abas, piecīgi uztāuktas,
cūkstēja tālāk. Nu saucās tā nu zināja
mātes meitas vārds.

Annale patlaban gribēja lūgt ar to ~~pašu~~
 jauno meitu gaiso vilni, ko izmētā klēts. Kad
 tās bij pram, te neka vairs nebija ko redzēt.
 Bet jau nāca ~~atpakaļ~~, ^{Lilija} ~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ} ~~atpakaļ~~
~~to mānu~~ ~~atpakaļ~~ ^{Lilija} ~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ} ~~atpakaļ~~
 šķērsus sākām. Annale pagājās aiz iglitem. Lenā
 cijas ~~svētā, ka tās vīras.~~

Progam laikam vēl ilgi neredzēs Sibenu.
 Ko nu cels laukā? Ā! Lili, plīvur raiņu, liels
 sātām putņiem. Tas bij maisto!

"Kā tu domā par šito? Vai paglabāsi
 vēlāk, vai nē, vai vilnsi tūlīt?"

~~Atbilde, ~~atpakaļ~~~~

"Nē, nē, tūlīt."
 "Lilija, ^{pa to stāpu}

~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ} ~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ} ~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ} ~~atpakaļ~~ ^{atpakaļ}
 kaku nu pailājam rānām. Šķidra
 nu priecīga.

Tik karsts, tik karsts, vīra teica.
 Un tūlīt tālāk: "Bet vīrai es krietni
 jāpārņem. Nu tai būs dieggau. Nu ta dabri-
 ja šķidret. Šķaidri nu gaisi."

Mama laipnam tūlīt saprata, par ko
 bij runa.

2222

Sās ariet. Un to vivas darīja drīz, līpat
stieģīgas nu prieģīgas kā nākušas, kā pēc
labi padarīta darba. Saule izspūsta arī
vivām kā ēva.

Vīva nemanā vairs nebaidījās. Līdz
no lēpas. lēpa, bet Lēzīva bij kā feni
illidusi. Beidzot kādā mašā turšā
kambarsī vīva bij. Tur bij līnai viens
galds un kāds kaburciņš krēslis. Vīva bij
parlīkusies galdam un lasīja gramatu.

Ā! Vīva nemanā to nelasīja. Arme.
le tūlīt redzēja, ka vivas acis iet grā-
matai vāri.

Lēzīva!

Vīva atmodās kā no miega. Un nu
Jā, jā! Ak tu, meiten. Iesim, iesim.

Kur vāte?

Pa to stāpu bij kāds durvis attaisījis
nu atbal aīstaisis. K. Tas attaisīja par
jāunu nu ienāca. Balta kakla saite spīdēja.

Ā! Te esiet nolīdusi! Ko jūs to
darīet?

Vai jūs no nelīdības?

tas aiziet. Nu visas aizgāja arī, kņipet stā. 28
šīs nu pērcējas, pā mārušas. Pā pēc laba
patarāta,
dārva.

RVLM
33521

Brig R 3/4

"Tūs man apstājāt deju."

"Es vairs nedejāšu."

"Kā? Nemaf?"

"Nemaf."

"Vai tikai u mani vien vairs ne?"

"Ne ar jums nu ne ar vienu."

"Pnesāis brīdi šnā padomija."

"Es gribētu ar jums runāt."

"Runājiet."

"Tā meitene -"

"Tā u manā māsa."

~~Un tad, kad jūs nedzirdat ar mani runāt.~~

~~jo~~ "Es lasīšu to grāmatu, kuru atli
cūkstēja starpā nobēti ^{nu} nesīvē. Tie jociņi vēl
neskad ~~no~~ ^{nebij} bijis. Viena nu skatījās gan pāma.
Tā, bet neredzēja nevienas zīņas. Par deus
mooras bij auris.

"Pasakiet man, kātik jūs negribiet ar
mani dejt, upstājās šesāis.

Un tad Lēdija skarbi nu asi:

Jums nentāfās dejat ar kalpa meitu.
Tūs iriet baģāts saimnieks. Pie koka
narokas neder ruzraba nārts."

To jūns kāds seica?

"Tācu jūs pati?"

"Lilija, Lilija."

"Vai jūs tā nesēcāt?"

"Kā nu kādreiz kas tiek teikts."

"Bet kas tā teikts, to atmin. Atmin
vissu mūžu. Un tad ir labāki, Līga kungs,
kā mēs nedzīvojam."

Un Lijiva vairāk ~~nedzīvoja~~ nesūnāja.

Lūsis britonu pastaņēja. Beisgal:

"Kad tā, tad tā," linaš, norūca un
aiztaisīja durvis.

Par tām sievietēm pletī, Kunceli nu vair
nebija no stāstīt. Vēl jo vairāk tāpēc, ka
Lijiva nemanā ^{nebūta} ~~ne~~ klausījās. Linaš to
parisam aizmāsu. Vija bij ^{atpal} bijnoteku-
sies pār gramatu. Ilgtandīnu cieši
pie acīm. Vai vija raistāja? Kunceli bij
beis padoms. Pati ~~tāca~~ tūva raudam.
Es raubin māti, vija sūnāja.

"Bet nē! To tie nē!"

Vai Lijiva no nojauca? Piepeši vi-
na nobērta ar mutantu seju un ar rādienu

bij nājas:

Esim smatījis, kur dejo.

Vēl viņ^{abas} ~~ar~~ ^(ar) māti satinās ar

Lidaku papu krūtīs un seica ar labu nakti. Māte patecēja par visu labu.

"Kā? Vai jau up mājām? Nu tad kukuli, kukuli lūf. Katrā jīvā."

Veikīgi papus paguva pēc kukula, bet atnāca tukšā. Pilsētas spīguņi nesot tik daudz cepurē, lai vatu vēl kāpu viesiem lūf up mājām. Tas mesot smalki un nesot ^{frans} modē. Kas, velns, ta par modi! Lidaka sirdijās.

Māte apgalvoja ka nevajagot jau kukula. Nepantsam nevajagot. Līs jau nājis bijušas un ēdšas, bet mājā neviens maiss bērns negaidot. Tamer, ~~apants~~ abiem bij neveikli: ne nam na skrējis pēc kukula un neatneris un atrai, ka nebij būlīt atsacījies up to faitit.

Sākumā tās jāja celu taustīdamas, bet jo tālāk jāja, jo labāk tes nāca ve-

gāms. kaut kur, arī mākonim, vāja-
gēja būt mēnesim.

Cik arī saule paskatījās atpakaļ,
pāļu noma ugunīgas bij sarāvusās ma-
žakas. Bet saule gāja ar tā, nepasītu
smēķi krūtīs:

Līnīva!

Un tad visas daļa usreiz paspruna ^{kaļķi}:

Tas ir tas pats krounieks:

"Kas par krounieku?" brīnījās māte.

"Kas turaj bijis Dobelnieks un tik
daudz dejojis ar Līnīvu."

"Kādas pasakas tu izdomā! Vai tu
jau staigā ja nahts pamašām."

Māte upstājās vairāk un daudze
nu istāsta, kā māti. Māte saliek no-
likumus vienu pret otru un piepilda
votus ar to, ko viņa zin. Jā, var gan
būt, ka tas ir tas pats krounieks. Bet
ja tā, tad vis lik ir Laksas iedzīves
nu labi, ka Līnīva ir atradusi otru vārdu.
Lidmanu kausis!

Jā, tāpat jau māte arī ir domājusi
toreiz kad pārbrauca no Dobelniekiem.

ar kādu ~~pasaku~~ ~~vīnu~~ ~~vārd~~ ~~katrām~~ 19¹⁹
vīna neatzina pātagu. Vīnas gandrīvis
bij mirstam ~~stipra~~ sliba, kas lūg va-
pāram tai nodila par negamu ypan-
gulu, risoainān kagot dabūs, kamus tā
nīda no atnātes laukā. Ja daud, tad
nerātne Filc ^{arī} Babūja nādruif ja gur-
niem, bet Brūnāla rēl nepināja ko
gaiso rēste, ~~tas nu vīnai klāsies?~~
nerunājot, nēmaf ja citam, kurām
~~tas gaiso~~ ~~sliba~~ bij jābaidīšanai. Ko nu
jērs tēdu ^{Tur gūm jēl sliba cilāt.} ~~sliba~~ ~~smalcē!~~ Bet nā
tagad nu visiem visiem klāsies?
kat lapi jārnān no gandrīvam pētī.
Nepināi, ^{tas} ~~vair~~ ~~gvej~~ ~~ir~~ ~~patūs~~ ~~pētī.~~
vīna bēr pētīgar mētos stībū, ^{bet} ~~nebaufes~~ ~~aplaušid.~~
Nar vēl ^{tas} ~~ne~~ ~~musu~~, ~~ne~~ ~~daudern~~, ~~no~~
Nā vīnai ^{tas} ~~pus~~!
Kristapelis rausta plecus. Vīns' uelā
nepin, ne pie nā vīst' nar vaings.
Bet Lāncis jū. ^{tas} ~~pa~~ ~~ceiksu~~, vīst' li-
lās. Kristapelis vīnam ištān mēli nu
steiglus noqūt.

(no tāda izsmiekla)

Sunclei asares acis saskrēja nu rīva nu
sargājās tam dot moēt savas gies-
mas. Pie mežmalas, no Rūmīem noau-
gurā paņēma vateja balsi iplais, cik
^(un tālāk) spāji gribēja. ~~Uz cik tālu gribēja.~~ Pievilka
krūtis pilnas dvasas, kā jūtās nu
tad izprietāja giesmas pautā vienā
stādā elpas ^{paņēmušā} ~~plaudumā~~. ~~Tas bij ka~~
~~vēsts!~~ ~~bet~~ ~~tas~~ ~~daļa~~ ~~zēns~~ ~~to~~ ~~ta~~
^{nevarēja} ~~tu~~ ~~vairā~~ ar visu ~~pat~~ savu lielo blan-
stisānu. ~~Tas~~ ~~bij~~ ~~maids~~.

Ķafars giesmu dienas bij čauca.
Svētajām giesmām bij sēdiena. Bet
vijas atnaktā ~~nostāstīja~~ ~~bet~~ ~~negribēja~~
lāga spānēt. ~~Vinā~~ ~~gribēja~~ ~~but~~ ~~giedāmas~~
^{spānēt ar} ~~popā~~ ~~ar~~ citām balsim vai ar meža
^{pat} ~~vins~~ ~~pats~~ ~~tās~~ ~~giedāja~~, ~~izklaušigās~~ ~~nā~~ ~~nabagi~~ ~~čataris~~,
Balkānu, vai ar erģeli ~~taimem~~. ~~Tie~~ ~~agis~~
giesmas jau bij ^{pas} ~~giedāmas~~. ~~Tām~~
bij ļāvi ~~receskies~~ ar ~~stādā~~ ~~sīku~~
putnu atnaktas ~~korim~~, ~~kam~~ ~~te~~ ~~bij~~ ~~liela~~
bagātība, jo ~~perijamā~~ ~~laikā~~ ~~gan-~~

Ki. Nu kas tur gan tad būtu iekšā?

Damas, damas! Prīniskās bēdēs, mū-
žīgās pavardnes. Ar pirmo acu atvēnē-
nu tās bij klāt, gatavas laiskies telpā.
Atrus kā elpa, mairīgas kā mākonī,
rieglas kā vēji, vai arī smagas kā
akmeni; kad nepādevas pār kastēci-
tus riekstus.

RVLM
33521

Brig R 3/4

Duļ no katas atneta cēnitas fīga pētās ipleca
pēti puduris Seltanu, iplēsta Kuābisa. Leta
putnu vaists bij atneta.

No Aratenu lūfatorsto pīsmu krāju-
mu atneta nebij vaiss sīk viegli papil-
dināt. Pēli pīsmu pīnātāji, tēvs un
māte gāja kates sava darbā. Tēvs teica:
vienam vien jau pīsmu neģībol ska-
nēt. Strādājam vienatnē tas pīsmu
sīkai zem sevi dūngofa, vai arī ~~tas~~
nosūnāja. Pūnāt ar sevi vienatnē
tēvam bij parāsa. Bet kat bij lētā darba
veid, varēja ar visu pūnāties nā ar māti-
nā māte teica - atbilst ^{tas nebij ne sev, ne citiem.} ~~kat katam sev~~

Anuēle naidzūmisa, nā tas bij bijis lū-
(šaltā diegviērs saulē) (šaltā diegviērs saulē)
tas, kat tēvs māca no pūnās glabēklīti
staple iekāris ar sīklu pīsmu visiem
pēpīriksu un aig nīva Lūgas, Karelīne, Lu-
ze un citi darbinūki. Tā tas pīsmu
manija mājas un tūcēja kalni. Skanēdams
gūfa dēnes ar pīsmuēns un līlajiem
darbiem. Kaditj un vaiss nav tā, nīva

ap' kulin stries un viņu sauku augšamcellis.

Prunji spenja pilsma per faulrietu:

Galtne Abendsonne
Wie bist du so schön,
Wie kann ohne Sonne
Deinen Glanz ich sehn.

To vārds caēvuku rījama: "kanonevāne"
Aunle gan nevarēja atmesot. Pa Kanāne ir
latviski lūlgabals, to gan viņa zināja, bet
kāta gala tāds lūlgabals maisījās ap vaka-
ra sauli? Viņa padomāja. Vai ar to vārdu
nebija tāds pat āķis kā šai Antonija piemē.

Antonijas mātē vārguēlts
Bes tev tu mātes Jālieis
Tas gardaņavas upi ich
Tu sam jalu dabūl set thit.

Tad arī meitene ilgi nevarēja saprast,
kas tas par vārdu: gardaņavas un kas
viņa lūlgabam prasīja, tie lik smējās un
arī nekad nezināja pateikt, kamēr viņai pa-
īši atbrisinājums iekrita prātā.

Grāmatulīgu prātam bij arī savas
piemē. Tās gan neviens grāmatā nestā-
vēja. Viņas arī nemaz nevarēja māci-
ties. Tā nerātni bērni aīglīgtā dērpā.
Tā viņas bāns iestēja galvā. Tur

lapām, zauti mirzēdami. Dzara 21-30
bij kā ^{liela} bēda, pilna valgmes, ziedu, sau-
les un smarža.

Kājas vilka to neatrāmi pīlās. ~~Kā~~
~~brīdā bij gāte gāte bija kaut kas~~ Lebrīdā
zātē lūt krūtīm. Tikpat beidzi, kā joms,
plūca ziedus, lūkus sulīgus, saulainos, kādi
nekur vēl nebij redzēti. Spīdētā ziedos
zēfā, spīdētā tas pie krūtīm.

Mūžā iekūtojās dzegse. Mēitene
nobijās kā no sarga vauciena. Nebij
labi, ko viņa darīja. Lai starp jūkas,
Lai aug! ~~Ja tas bij tāds~~. Tikpat jau bij jauki,
Viņa stāvēja pļavas vidū, it kā neginādama
vairs ne uz priekšu, ne atpakaļ. Tē bij
tas, kas visu rītu bij gaidījis. Ikaisto, skaisto,
klus! Snič! ^{Apis ožam valēme.} ~~Aras atkāpās~~ sēt.

Tāda džesu laime. Tāds nekad ne-
redzētais un neizdomājams ~~tas~~ jauns ēts!

Ja, ~~tas bij vasara!~~

Vasara!

Ja, vasara.

20
bēta sacīt: Mēs jau arī pibūtāst, bet mums bail.

Nu tā gan tei iekrita pretā, ka arī krūmiem vajadzēja būt plavai. Nu la bij mēsā Līdā. No tās bij jāsarģā tā no eguns.

Kā zibens nīva šādās caur krūmiem. Viena vītā bij tāds mustājs, ka jeme līgūfās. Bet usni akšņi to saturēja kopā. Akšņi kāpa arvien zemāk un pīpēfi nīva bij plavā un līf cīem jāli.

RX LM
33521 Big R 3/4

Gonis nebij kopā, bet jau iplējās Lekampa te jēri mutes, pasita ^{augstā} gremak las ^{augstā} no kurien karājes jāls ~~st~~ diebri, preti ar visām saknēm no mīkstās jemes, tad skrēja tālāk, lai iekauptu cītā vietā un uogla-bata līfā. ~~st~~ šķidri Rungā apcirknā. Krancēlis veirs nepē nevarēja darīt. Sacītis purnu un

To jaudīgumu izdzina krāncēls un pāras
šurp nā valā jalaists skrēmelis, ritina-
vams ~~ar~~ ar sevis melnu ēnu karolu.

Abiem tiem gribējās skriet. Tālu
skriet pilajā bezgalībā.

Bet piepeņi kājas palina kā
pie priekšā aizviena žoga. Tur bij
mejs. ~~Tas~~ ^{Tas uprīš pārverts rīša.} ~~mejs~~ ^{Tas vairs}
~~ifers.~~ ~~Ne~~ ~~parāstais~~ ~~mejs~~ ~~tas~~ ~~vairo~~
bij un ne filu mēnīs auts noklāts atwa-
ta, bet teika. Bezgalīga beinas plati-
ba

Vai tie ir firdēli vārdi, vai tos 28
nupat kāds saulei iesūkst ausis?
Vīvai liekas, ka nepamaz vairs tālu beidz
nas vīrnis, kustas kā fīvas.

"Van, van! Laid mani! Es to kuru!"
Kraucēlis laužas ārā no rakam.

"Nā, nēnas. Atmats, Kraucēl!"

fīvas sirdis ātri pukst viena pie otras.

Ka nākošā ~~of~~ acū mirkli mēitene
jau ir apkārt nu laiž kājām vaļs.

~~Zeme tūmāra, gaisa un ūdens.~~

Kur pūķis pūķes?

Atmātas tēpuas un issidurās lāmas
bij spīdli galas, mirstu jāli pār-
augurās. Rusa vēl mirsteja jāli. Vienā
rietā vēl redzējs tēva jēh. ~~stāstis~~. Tā
seceja pret mājam. Tūs tur neap-
bij aizgājis.

Jā. Pūķis jau bij sūtdiena. Svēt-
vits. Viena nedēļa bij garām. Kat-
jēja tēcijas.

Vai Anuli vēl miegs bij acis? Vai tas
bij sapnis? Kaut kas tak bij noticis. Pū-
ķis bij tāds kaut kas nekad vēl
nebijis.

(No galvas) (gana)
Vēja kāvad nāšitēt apsefai. Lāve
nāšitēt lahatinām. ~~Vēja~~ Pūķis
~~kas bij jēh, maigām glauģes.~~
Jēh pret vēju, ~~arī~~ vāgu sarām
nājam, kas laģas vingras, kā pāta-
gas. ~~Vēja~~ ~~ka~~ ~~vēji~~. M tam vārtu pār-
lēst nājiem kā māpamū inas.
~~Arēja, spēja.~~ ~~Arēja~~ ~~ap~~ ~~ausām~~ ~~soļēd.~~
Pūķis. ~~Arēja~~ ~~sejita~~ ~~atmāta~~ ~~kā~~ ~~mātes~~ ~~klepi.~~

~~Arta~~ Biģas māsiņa

Biģas ir garas, Biģas ir īsas. Garas tās
ir, kad tās veļas rēna aiz otras kā gliemīši.
Pelikas, tukšas. Ļaas tās ir, kad aizskrijušas,
nepamežamās nekādu atmināmu ~~pelikas~~^{molikamu}
~~vai pēti~~ Pelikas, tukšas.

Atkal bij vasara un jaunu Biģas. Agrā
celsanās, kad spēji atpūstis āta, sunu vil
labu laiku ^(staiģafat tik ar galvu vienā rā)
no pētās miega upes un tikai skarba
vīta vēsums, Irkinētams kā aaksts, malks
~~staiģafat~~ (atlikušas miegu, kas tad pasai-
nāja atmatā iplūdīja, kā klumba
~~no kauliem~~ no kauliem. Nēnas nebij citāks
kā pēru. Tikai jauns atpūlis kurvīti nu
pēru tā - jā laime bij bijusi labvēlīga jē-
na grāmata.

Jelzā mīkels šogad vaizān šī rāfā
ja zaunpām māģām, nekā Laukmalis.
Ruderi nu pērnā bij savests pētiēko-
ši vauf materiala nu tiks atlaids
pērn, vīpi ar tērn tāka ~~at~~ rāfā va-
matus jaunām vīģām.

2

Kāda vakaru jau, labi pierietasā va-
sarā, māte teica: "Dijas tante ar Zimti nu
Mildinā atbraukusi Kallinas. Rītā jau var-
būt atnāks pie mums."

"Kā!" Sanele likns spēja aiz priekā
iesaukties.

Visu vakaru slaidāja palēkdamās. Nori-
ta miegs ātri nogura aiz priecīgām do-
mēm: "Na būs kas labs. Nu būs kas labs.
Cienēti nāks."

Kā spina, jau uz Kallinā pusi vien-
tāna skatījās. Viss rita ciliens vajāja, bet
nekas tur nerādījās. Kallinā tūlu. Tik ātri
nevar vis atnākt, meitene ar mātu sevi
mierināja, bet jau nācās acumitē,
sega aiz nepacētošas: "Kaut nu tāi tān-
mā sārtā kustēties. Kautēn šis liels
jums šins, kā putellēis."

Nāca jau pēt vakaru. Šis pūķis ska-
tījās.

"Tafas vairo nestatīšas vesalu stundu.
Bet kā tas pasmetīšas, viņi jau būs
plātī, nolēma meitene. Bet neptrepa ne
pēc minūtes, kā jau atpalacas bij tāli pusi-
stundai nes desmit minūtes, minū-
tei nes desmit sekundes. Nes desmit tofā

nu viena minūte cauri.

Skaitīja, jāka, skaitīja. Nu jau laicam bij
pagājušas divi, vai trīs stundas. Bet tva kā
nebij, tā nebij neikā garāka.

Citā vīriena, nekā tev, kur gaitīja
Aunde, kaut kas kustējās. Bet tie tak
nevarēja būt cilvēki. Vīri līta gar pašu ņemi.

Jā, cilvēki gan! Gāja bafrāvi. Tagad
Aunde skaitīti izskūta trīs gabras. Kustē-
jās kāda laiku, tad ieņima kā ņemi.

Vīra zaprata. Nācēji bij ~~no~~ nokususi nu
apsētas.

Ak, kad nu sautu paskrīst preti! Bet
gans nevarēja atstāt tava pie nākuma.

Nācēji bij izkāpusi no grāvja nu
nu ņēma taisnu vīrienu. Lēni vāca nu
izklaidi, kā nemēģ iet lauku gantis.

Bet vai tad vīri nevarēja, ka priekšā
bij labība, ka tev nevarēja tikl cau-
di, ka bij jāmeklē ņa, vai ceļš? Ak,
nāv, neprasas, kādi neprasas! Aunde
ņļu va nepacietīgu. Vīra vāja, ka ņea,
vārdja ar roku, kur ņa, bet nācēji, kā
līnās, ne varēja to, ne spīdētis.

Un mui bij pie labības. Paliko nā pret sienu
un negināja, ko darīt. Līnis pat ieskrēja
labībā iekšā, bet jeme bij Čafara un ne-
nesa tik viegli, kā atneta. Citādi nuyt
no lūsas varbūt būtu drāzies cauri.

"Ak tu tādi! Pilsēdnieki!" Anneli
pūcināja galvu.

Vīri stāvēja nāla laikā.

Varbūt vēl ies atpakaļ un apskat
pa celi? Anneli domāja nieci.

Bet māte jau bija ^(ciemināto) cerampijusi un
grēja preti. Un nuyt ^{redzēja} ~~varēja~~, kur jā-
iet un mātei preti arī pābrināja tolas. Mil-
dijai bij netiešs nesamais un viņa to kā-
ra reģis palecināja, vai nu itkā pūcā-
nādome ar Rīgas kukali, vai arī tikai
cārdome, cik viegli viņai ~~varēja~~

patēries cels no Kallinjiem
Anneli jau ^{garoja Milda ar traukainu, nepaceltu,} saprata. Cie miniem va-
jējās atpūsties, apmurnāties, paēst.

Bet par vaunz ilgi pūtas un ēda. Tikai
pret pašu vakaru Milda nāca uz ja-
niem.

(pā noplūkēta)

Danele jau ir bijas nu kas ~~pat~~
pēc sava pienākuma. ~~Viņai ir jā-~~
~~kas~~ ~~siņ~~ ~~kauna~~. ~~Pārbauda~~ ~~šis~~.

Vai tas bij tā, ka es ^{Milda} ~~siņ~~ arvien
liku atgriezt? Nevien jau nūnē, bet
dažreiz jau. Nu to nevajadzēja. Viņa tāt
meaus ciemiņus. Tas nebij smuki. Nu
smalki arī nē. Nu Milda zin, kas ir
smalki un nu viņa man to pateica.
Nu kam man tā vajadzēja darīt?
Palaidanās slinkama un vairāk nekā.

Tā viņa (Dana) nu noņemās eisi
nepat vaiss Milda nesūt atgriezt lo-
pus. Lai māšica redz, ka arī viņa ir
smalka un zin, kā pienāktās išturo-
ties pret ciemiņu.

Bet ar māšicu bijī iznāk ci-
lādi, neka Danaja. Tas patik Milda
vai, Danalei nēma nepatīk un
atkal atkā. Tāpat kat meva par
Rīgu ~~iznāk~~ ~~parisā~~ ⁱⁿ (citādi, neka
tām vajadzētu būt. Nu par Rīgu
ir. Ka vislabākā mēšana. Tāsi

Kamēr vien var mairi sarežģēt,
~~Milda~~ Anneli jāvada acīm Miltu. Atmātā
 cilvēcī reti. Tik smalkas, kā tu bēds iet.
 Un Milda vēl iet citādi, nekā citi. Kā
 īsti, nevar pateikt, bet citādi ir. Gal-
 va jāniski drusku, atpakaļ, kājas rak-
 stā, gūžas viegli sūpūjas. Tā laiham
 iet Rīgas iedzīvotāji.

Mildas stāsti iet Anneli ja galva. Pā-
 mas un Runzi, bet ja ir Milda. Un ko
 Die Runzi up viņu tā skatas! Tai va-
 jaga būt svarīgai lietai, ja Milda
 par to ir minējusi, vairāk zeifer.

~~Ja Runzi, tad patiek, kas patiek in skaisto.~~

Kad Anneli pārnā un saliek visu kopā, ko
 jeb kāpēc sūnāt, stāstījusi, ko arī par viņu leģendu
 Milda leģenda par sevi, tad jūnā kā tā.

nu nebaras, jāpriej gan nerunā nu 35⁴
neatbied, kat strādā darbu, bet kat
nuvā, tad ir ~~da~~ jauns nu mīļš kā
sautile. Kat labi apdomā, Annelis iet
Jaunf, Jaunf labāki, nekā ^{šai bērnu} mīļš. Un
tas būs tā: Kat nu atkal atvārs dūda,
~~no~~ viņa būs pret to parisan citāda.
Jaunf, Jaunf jūkotu nu nespēģigama